

Sygn. akt XVII Ka 1313/16

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Andrzejewski

Protokolant: protokolant sądowy Anna Kujawińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda Tomasza Latoura

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2017 r.

sprawy **L. P. (P.)**

oskarżonego z art. 178a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 3 sierpnia 2016 r. wydanego w sprawie sygn. akt VI K 28/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 2 w ten sposób, iż z orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym wyłącza pojazdy kat. "C",
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
3. kosztami postępowania odwoławczego w sprawie obciąża Skarb Państwa

Jerzy Andrzejewski

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2016 roku, wydanym w sprawie sygn. akt: VI K 28/16, uznał oskarżonego L. P. za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności oraz środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 3 lat i świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł (k. 98- 99).

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego - w części co do środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - zarzucając rażąco surowość tego środka. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wyeliminowanie z orzeczonego zakazu pojazdów kategorii C (k. 118- 120).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że zarzut rażącej niewspółmierności kary - jako zarzut z kategorii ocen - można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy gdy w

społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SN z 11.04.1985r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Sąd II instancji zwraca przy tym uwagę, że wymierzając karę za przestępstwo Sąd, kierując się zasadami wskazanymi w art. 53 k.k., baczy by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a nadto uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu. Sąd bierze także pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć kara w stosunku do skazanego. Nie bez znaczenia są także przy wymiarze kary potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Istotnymi dla Sądu są także takie okoliczności, jak motywacja sprawcy, jego sposób zachowania, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionego przestępstwa oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy. Ocenie podlega także postawa sprawcy po popełnieniu przestępstwa. Ferując wyrok nie można zapominać, że podstawową zasadą nadal obowiązującego kodeksu karnego jest nie tylko karanie, lecz przede wszystkim wychowywanie sprawcy. Nadto Sąd zwraca uwagę na konieczność orzekania kar współmiernych do winy i nie doprowadzanie w surowości orzeczonej kary do sytuacji, w której - z uwagi na zbyt surowe orzeczenie - sprawca wzbudzałby współczucie społeczne i przekonanie o niesprawiedliwości kary. To zaś nieuchronnie prowadziło do stworzenia „nowego pokrzywdzonego”, którym w tym momencie stałby się oskarżony, a to zaś całkowicie przekreśla sens kary.

Zgodzić się należało więc z argumentacją obrońcy, że orzeczony środek karny tj. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 3 lat jest niewspółmierny do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia, a przede wszystkim nie uwzględnia w sposób właściwy warunków i właściwości osobistych sprawcy oraz jego zachowania po popełnieniu przestępstwa.

Oskarżony w czasie objętym zarzutem pracował jako kierowcą i oczywiście od takich osób wymagać należy podwyższonych standardów postępowania. Nie można jednak pominąć, że L. P. rzezonego przestępstwa dopuścił się w sytuacji prywatnej, jadąc samochodem osobowym, brak jest natomiast sygnałów, że podczas pracy zawodowej postępował nieprawidłowo. Wręcz przeciwnie, jego dotychczasowy pracodawca deklaruje chęć jego ponownego zatrudnienia, jeśli tylko oskarżony odzyska prawo do kierowania pojazdami ciężarowymi, co wskazuje, że nie miał zastrzeżeń do wykonywanej przez L. P. pracy.

Idąc dalej, dostrzec również należało, że oskarżony jest osobą niekaraną. Sąd Rejonowy dość szeroko rozpisywał się na temat uprzedniej karalności oskarżonego. Jednakże poprzednie skazanie uległo zatarciu i nie powinno mieć ono żadnego wpływu na wymiar kar i środków karnych.

Nadto zaś, przedmiotowa sprawa miała zdecydowany wpływ na postępowanie oskarżonego, ponieważ podjął on leczenie odwykowe, które kontynuuje. Nie wszedł ponownie z konfliktem z prawem w jakikolwiek sposób. Mimo utraty prawa jazdy oskarżony podejmował prace zawodowe i wywiązywał się w ten sposób z ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na dzieci.

Sąd Okręgowy podzielił również argumentację, że orzeczenie środka karnego w pełnym zakresie stanowiło w istocie pozbawienie oskarżonego możliwości zarobkowania na wyższym poziomie, znacząco utrudni mu wykonywanie drugiego środka karnego – świadczenia pieniężnego, zwłaszcza że oskarżony jest obciążony obowiązkiem alimentacyjnym na rzecz dwojga małoletnich dzieci. Wyrok obarczony jest więc pewną niekonsekwencją w zakresie środków karnych. Nadto, o ile przyjmuje się, że skutki wymierzenia kary mogą stanowić niedogodność dla rodziny sprawcy, to jednak nie powinny uniemożliwiać jej utrzymania, a samego oskarżonego narażać na odpowiedzialność za kolejne przestępstwo, tym razem niealimentacji.

Ostatecznie zaś, Sąd Okręgowy miał na względzie, że oskarżony przez ostatnie niemal półtora roku był pozbawiony prawa jazdy (które zatrzymano w dniu kontroli), stracił przez to pracę, dobre dochody, musiał podjąć leczenie odwykowe, które dodatkowo utrudniło znalezienie zatrudnienia. Te dolegliwości z pewnością miały wymiar wychowawczy i w ocenie Sądu Okręgowego były wystarczające by uzmysłowić L. P. naganności jego postępowania.

Z uwagi na powyższe, Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i z orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym wyłączył pojazdy kategorii C, uznając że zakaz prowadzenia pojazdów w sytuacjach prywatnych będzie wystarczający dla zapewnienia prawidłowej postawy oskarżonego w przyszłości.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy nie dostrzegł potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenie i utrzymał je w mocy.

O kosztach, Sąd orzekł jak w punkcie 3, zgodnie z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. a contrario.

Jerzy Andrzejewski